

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/169/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517221940
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7517221940.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, proti žalovanej E. Š., H., H. XXX/XX, o zaplatenie 1 963,68 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13Csp/504/2017-74 z 22.1.2019 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch II. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 1 963,38 €, úrok 340,60 €, úrok z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 1 963,68 € od 1.6.2017 do zaplatenia, poplatky 57,80 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. III. Žalobca má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čo žalobca žalobou, doručenou mu 14.11.2017, žiadal a z akého titulu, čím svoju žalobu odôvodnil, čo podaním, ktoré mu bolo doručené 27.12.2018 oznámil a ako upravil petit žaloby, že vykonaným dokazovaním bol zistený tento skutkový stav, konkrétne, čo zistil (čo vyplýva) zo zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXXX (ďalej len Zmluva; poznámka súdu) uzavretej jeho právnym predchodcom Poštová banka a.s. so žalovaným 16.12.2013, súčasťou ktorej sú aj Všeobecné a Obchodné podmienky pre úver, z listiny z 28.11.2014, ktorou bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru a zo Zmluvy o postúpení pohľadávok z 13.6.2017 a uviedol, čo žalobca si v tomto spore uplatňuje. Ďalej, citujúc znenie § 1 ods.2, § 2 písm. d) zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzavretia Zmluvy), § 52, § 53 ods.1, ods.4 písm. a), ods.5, ods.9, § 54 ods.1,2 O. z. (účinného v čase uzavretia Zmluvy), § 517 ods.1,2 O. z., § 3 ods.3 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 a § 10c nar.vl.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka („platnom“ od 1.2.2013) uviedol: Na základe žalobcom doloženého výpisu z účtu žalovaného mal za preukázané, že poskytol mu peňažné prostriedky 2 000 €. Keďže si nesplnil svoje povinnosti riadne a včas a z požičanej sumy uhradil len 36,32 €, vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaného na zaplatenie 1 963,68 € (2000 - 36,32) a poplatkov 57,80 €. Žalobca žiadal pôvodne priznať úrok z úveru vo výške 24,50 % ročne z nezaplatennej istiny od 1.6.2017 do zaplatenia. V zmysle ustálenej súdnej praxe [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) Obo143/98, Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR IV.ÚS 476/2012-14] vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaný ako dlžník bol povinný na

základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky 24,50 % ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods.1 Obch. zák. bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však len pre omeškanie „splatením“ úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Z dôvodovej správy k novele O. z. vykonanej zák.č.106/14 Z. z. vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 O. z. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplátne úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods.9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru. Takéto stanovisko potvrdil aj Krajský súd (ďalej len KS) v Košiciach: 2Co/210/2017 (reprodukoval bod 10. z odôvodnenia jeho rozsudku 2Co/210/2017 z 2.11.2017). Na základe uvedeného mal za to, že keďže žalobca zosplatnil úver 28.11.2014, patria mu len úroky z omeškania. Preto návrh žalobcu v časti úroku 24,50 % ročne z nezaplatenej istiny 1 963,68 € od 1.6.2017 do zaplatenia považoval na základe cit. ust. za nedôvodný a preto ho zamietol. Takisto dlžné úroky z istiny patria žalobcovi od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia okamžitej splatnosti. Na základe výzvy na úhradu dlžnej sumy, ktorá bola žalovanému zaslaná 28.11.2014, v ktorej žalobca mu oznámil, že jeho pohľadávka sa stala predčasne splatnou k 28.11.2014, uvádza dlžný úrok 340,62 €, preto zaviazal žalovaného len na zaplatenie dlžného úroku z istiny vo výške 340,62 €. Nakoľko bol žalovaný v omeškaní s plnením, zaviazal ho na zaplatenie úroku z omeškania 5,25 % ročne od 1.6.2017 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP (ich znenie citoval) a to tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

3. I. Žalobca podal včas ODVOLANIE voči rozsudku, v rozsahu, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol (ďalej len napadnuté rozhodnutie; poznámka žalobcu) a uviedol: V ostatnej časti napadnuté rozhodnutie zostáva nedotknuté. Podávané odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, „dôvodil“ podľa § 365 ods.1 CSP - písm. a) tým, že neboli splnené procesné podmienky; - písm. f) tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; - písm. h) tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zák., čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ by sa uvažovalo o tom, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná Uznesením NS SR 4Obo 143/1998, tak, ako to uvádza vo svojom odôvodnení súd, s týmto záverom sa stotožniť nemožno, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do Európskej únie a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné. V tejto súvislosti si dovoľil poukázať, napr. na § 16 ods.1 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako ZOS; poznámka žalobcu), ktorého znenie citoval. Výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Taktiež chcel poukázať na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu a citoval z odôvodnenia Uznesenia ÚS SR IV.ÚS 499/2011-25 z 22.11.2011. Ďalej doslovne opakoval skutočnosti uvedené v jeho vyjadrení z 19.12.2018 v časti IV. na str.6 (č.l.62 p. v.), na str.7 (č.l.63) a na str.8 (č.l.63 p. v.). Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú

cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Dovolil si poukázať aj na rozsudok KS v Prešove: 11Co/22/2018 z 28.6.2018 (citoval, čo sa v ňom v bode 7. odôvodnenia uvádza) a rozsudok KS v Banskej Bystrici: 43Co/1/2018 z 25.1.2018. III. V tejto súvislosti poukázal aj na Odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu ÚS SR JUDr. Milana L'alíka k Nálezu ÚS SR I.ÚS 547/2012-35 z 24.10.2013, z ktorého citoval body 2-3. IV. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a cit. zákonné ust. žiadal rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alternatívne žiadal žalobe vyhovieť v celom rozsahu a žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania vrátane trov právneho zast., všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok, okrem výroku II. a III., nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol vo výroku I. v odvolacom preskúmaný.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a zistil, že čo sa týka výroku II. neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok vo výroku II. a výroku III., podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP, zrušil a vec vrátil, podľa § 391 ods.1 CSP, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Procesné podmienky (podmienky konania) definuje samotný CSP v § 161 ods.1 ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t. j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu [právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu - vada tejto podmienky je však reglementovaná samostatne v § 365 ods.1 písm. c)] a procesné podmienky na strane strán sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci).

7. Vadu predpokladanú v § 365 ods.1 písm. a) CSP má tak konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek uvedeným nedostatkom.

8. Konanie na súde nemá žiadnu vadu predpokladanú v § 365 ods.1 písm. a) CSP, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

10. Skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu sú správne, preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Na základe skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené, bol urobený záver, že tento uplatnený odvolací dôvod je daný, lebo - ako to žalobca v odvolaní podrobne uviedol - súd z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13. Súd, pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejmé zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré sú - ako už bolo uvedené - v celom rozsahu opodstatnené.

14. Uznesenie 4Obo 143/98 z 1.7.2000 NS SR [uverejnené v časopise Zo súdnej praxe, ročník 2000, pod poradovým (publikačným) č.43/2000] nepotvrďuje právny názor súdu, lebo jeho právna veta (Dôsledok omeškania s platením úrokov) znie tak, že zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky a úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zák. vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania, pričom v poznámke k tomuto uzneseniu sa uvádza, že osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a n. Obch. zák. preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky, že výška úrokovej sadzby je spravidla dohodnutá priamo v zmluve, ak nie, ich výška sa určí podľa § 502 ods.1 Obch. zák. (vo výške obvyklých úrokov požadovaných za bankové úvery v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy) a, že úroky v tomto prípade nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale stávajú sa súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto aj omeškanie s ich platením zák. sankcionuje povinnosťou platiť z nezaplatenej splatnej sumy úroky z omeškania.

15. Rovnako tak ani z uznesenia IV.ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 ÚS SR nevyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvne úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), lebo ÚS iba skúmal, či existujú skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie KS bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. či postup a rozhodnutie KS, vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, a či ich možno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd, ale sa výslovne nevyjadril k správnosti alebo nesprávnosti právneho názoru, zaujatého súdmi pri výklade noriem hmotného práva, z ktorých pri rozhodovaní vychádzali.

16. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení veci pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nesplnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

17. Súd bude v ďalšom konaní povinný (§ 391 ods.3 CSP) podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobcom počas konania a v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

18. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.